

1

En Jeremies sabia que valia tant com una gerra de cervesa i un plat calent de menjar. I no és que ell es pensés allò perquè no sabia valorar-se prou. Tothom s'havia encarregat sempre d'explicar-li els detalls d'una història que no podia recordar perquè era massa petit quan va passar.

Corria l'any 1278 dC quan va trepitjar per primer cop la taverna dels Quatre Camins, acompanyant el seu pare, un joglar mort de gana que viatjava d'un lloc a l'altre i anava recitant versos burletes sobre il·lustres personatges. Llavors tenia dos anys.

La taverna dels Quatre Camins era en una vall àrida, envoltada pel no-res, on molts viatgers paraven per fer un mos abans de continuar el llarg trajecte que feien a través de les muntanyes i els paratges salvatges

que havien de travessar per arribar al seu destí, fos quin fos.

El joglar va entrar a la taverna famèlic, però amb les butxaques buides. Va demanar un got de llet, un plat d'escudella i una gerra plena de cervesa que va buidar amb un sol glop. Va endrapar la teca, la primera des de feia molts dies, fins que el plat va quedar net com una patena, mentre que el petit Jeremies assaboria la llet acabada de munyir.

12

Quan va arribar el moment de pagar el compte, com que no tenia diners, el joglar va intentar convèncer la Climença, la propietària del negoci, que podia saldar el deute amb una cançó o alguna llegenda.

La Climença era una dona de mides desorbitades, amb una corpulència que recordava la dels gegants que segons deien havien habitat aquelles terres molts anys enrere. Que fos una dona i que fos vella no era cap problema perquè s'encarregués tota sola del negoci. Ningú no s'havia atrevit mai a robar-la o a marxar sense pagar el compte, ja que els clients, en veure-la, intuïen la força que devia tenir i no volien acabar amb el coll retorçat entre les seves manasses.

—No sou ni el primer ni l'últim joglar que travessa aquestes terres. Si acceptés els vostres cants i paraules com a pagament als meus serveis, ben aviat hauria de tancar la taverna.

—Mireu, aquest nen petit que m'acompanya és el meu fill. Es quedarà aquí mentre jo vaig al poble més proper i guanyo prou

per poder-vos liquidar el compte. Quan ho hagi aconseguit, tornaré i me l'enduré. Considereu-lo com una penyora.

La Climença es va mirar el joglar i en Jeremies amb cara de pomes agres i va acceptar el tracte, encara que dubtava de la paraula de l'home.

Poc després el joglar travessava la porta de la taverna per no tornar mai més i en Jeremies es quedava allí palplantat, en silenci, observant el seu pare per darrer cop a la seva vida.

Els dies, les setmanes i els mesos van anar passant mentre la dona s'adonava de l'engany del joglar, que l'havia pagat amb una boca més per alimentar, fins que va decidir que havia arribat el moment de fer quelcom per treure profit de la situació.

Així va ser com el petit, amb cinc anys, va començar a netejar les taules, escombrar el terra, fregar gots i pelar patates, com a pagament del menjar que es cruspia i el llit de palla on dormia, sense obrir la boca per queixar-se.

En Jeremies havia canviat molt des que havia arribat a la taverna dels Quatre Camins. El seu cos esquifit havia crescut uns quants centímetres. Els cabells clars també li

havien crescut i li tapaven uns ulls grossos i vius, de color gris, i les pigues li tacaven el nas i les galtes. Molt pocs havien sentit la seva veu, ja que en tot aquell temps a la taverna havia après que boca muda mai no és batuda i que era millor restar en silenci per no buscar-se problemes.

Tanmateix, la Climença estava cada cop més farta d'haver de mantenir un mocós que no era fill seu, i una tarda que va aparèixer un vell comerciant de teles per la taverna, fart de carregar la mercaderia que transportava, va donar gràcies al cel per la seva sort quan aquest li va parlar de la desgràcia que havia sofert quan el seu ase va morir a les muntanyes a causa de l'edat i la fatiga.

Després d'explicar-li la ja coneguda història del petit Jeremies va intentar convèncer el vell comerciant perquè l'hi bescanviés per dues peces de roba.

—Esteu segura que aquest jan escanyolit em servirà? Mireu que aquests fardells pesen com un mort!

—I tant! No us refieu de la seva aparença. Aquest noieta pot carregar això i molt més. Creieu-me, home de poca fe, no us en penedireu!